

Arrest

nr. 117 384 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. DE BRABANDT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonese nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Freetown op 22 december 1965 en behorende tot de Krio etnie.

*Sinds de jaren tachtig had u een relatie met (A.K.). Jullie woonden samen in Sierra Leone en kregen er vijf kinderen. In 2001 verliet u Sierra Leone voor politieke redenen. Op 26 november 2001 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). U verklaarde toen Sierra Leone in 2001 te hebben verlaten en uw asielaanvraag was gebaseerd op politieke motieven. Op 4*

december 2001 ontving u van de DVZ een 'weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten'. U ging tegen deze beslissing in beroep en op 18 januari 2002 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 14 juni 2003 huwde u te Sint Gillis met (A.K.), de moeder van uw vijf kinderen. In 2005 ontmoette u een man genaamd (L.) in een café op de Grote Markt. Hij beloofde u een goede job en daarom ging u een relatie aan met hem. Jullie spraken gedurende drie tot vier maand elk weekend af. Op een dag kwam hij naar uw huis. U was alleen thuis. U was dronken en wat later vond uw vrouw u naakt met (L.) in bed. Ze was kwaad en vertelde aan jullie vrienden in Sierra Leone en kennissen in België wat gebeurd was. De relatie tussen u en (L.) eindigde en sindsdien ging u geen andere relatie meer aan. Op 13 februari 2009 scheidde u en uw vrouw. U raakte verslaafd aan drugs en werd gedurende bijna twee jaar opgesloten in een Duitse gevangenis wegens drugsbezit. Op 5 juni 2012 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat u vervolging vreest bij terugkeer naar Sierra Leone, daar de mensen in Sierra Leone door uw vrouw op de hoogte werden gesteld dat ze u naakt had aangetroffen met een man.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag aangaf dat u in 2001 u land verliet omdat u betrokken was bij de politieke partij APC en de RUF deze partij van de macht verdreef (gehoor CGVS, p.2). In het kader van uw tweede asielaanvraag gaf u op geen enkel moment aan dat u nog een vrees zou hebben om terug te keren naar Sierra Leone omwille van uw politieke betrokkenheid. Overigens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat de APC sinds 2007 opnieuw de regerende partij is in Sierra Leone en dat de rebellenbeweging RUF die het APC-regime bij het begin van de burgeroorlog bestreed intussen niet meer als dusdanig bestaat.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

In het kader van uw **tweede asielaanvraag** verklaarde u niet terug te kunnen naar Sierra Leone, omdat u vervolging vreest door de Sierraleoonse bevolking omdat uw ex-vrouw (A.K.) er het nieuws verspreidde dat ze u naakt in haar bed had betrapt met een andere man, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw tweede asielaanvraag laattijdig indiende.

U gaf aan dat u in 2005 door uw vrouw (A.K.) betrapt werd toen u naakt in haar bed lag met een man genaamd (L.), waarop ze naar 'heel Afrika' belde om dit te melden (gehoor CGVS, p.6-7). Verder gaf u aan dat u op 13 februari 2009 scheidde van (A.K.) (gehoor CGVS, p.7 en administratief dossier). Toen de dossierbehandelaar u – gelet op bovenstaande en gelet op het feit dat u aanhaalt vervolging te vrezen door de Sierraleoonse bevolking nadat uw ex-vrouw (A.K.) er het nieuws verspreidde dat ze u naakt in haar bed had betrapt met een andere man – vroeg waarom u wachtte tot 5 juni 2012 om een tweede asielaanvraag in te dienen, gaf u ontwijkend aan dat u gedurende vijf jaar resident was omdat u gehuwd was, maar u uw verblijf verloor toen u het land verliet in 2009, u terug een verblijfsvergunning aanvraag, maar het lang duurde voor u antwoord kreeg (gehoor CGVS, p.2 en p.10).

Van iemand die zegt niet naar zijn land van oorsprong terug te kunnen keren uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na het ontstaan van nieuwe elementen in zijn asioldossier deze neerlegt of – ingeval deze asielprocedure afgesloten is – onmiddellijk een nieuwe asielaanvraag indient. Temeer dat iemand die reeds een eerdere asielaanvraag indiende en asielprocedures doorliep, geacht wordt de asielprocedure meer dan gewoon te kennen. Het feit dat u dit niet deed, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade dient te worden gerelativeerd en betwijfeld.

Verder dient te worden opgemerkt dat u zelf aangaf geen homoseksueel te zijn.

Toen u gevraagd werd wanneer u voor het eerst gevoelens had voor (L.), de man met wie u volgens uw verklaringen een homoseksuele relatie had, gaf u aan dat u geen gevoelens voor hem had. Ook toen de vraag herhaald werd, gaf u aan geen gevoelens voor hem te hebben en het enkel gedaan te hebben omdat hij u een job beloofde. U gaf verder aan dat u zich erg slecht voelde bij de homoseksuele relatie met (L.). Verder gaf u aan dat u zich nooit aangetrokken voelde tot mannen en u ook nooit een

relatie met een man zou aangaan en terug een normaal leven wil met een vrouw (gehoor CGVS, p.11-12). Er dient besloten te worden dat uw ingeroepen problemen geen betrekking hebben op uw seksuele geaardheid, maar wel op (verdenking van) homoseksuele handelingen omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme. Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u het risico op persoonlijke vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homoseksualiteit door uw gezin en leefomgeving) zou wegnemen of uitsluiten door zulke handelingen niet meer te stellen. Het volharden in risicovol gedrag om louter opportunistische redenen, kan in casu een beroep op internationale bescherming niet rechtvaardigen.

Voorts kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde homoseksuele relatie met (L.). U verklaarde dat u – buiten uw huwelijk met (A.K.) – een nieuwe relatie aanging. Toen u gevraagd werd met wie u een relatie aanging, gaf u vaag aan dat u een relatie aanging met een man. Toen de vraag herhaald werd gaf u – na lang nadenken – aan dat het gewoon een man was die u ontmoette. Toen u naar zijn naam gevraagd werd gaf u – na zeer lang nadenken – aan dat het '(L.)' was of zoiets. U gaf aan zijn juiste naam niet te kennen (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd zijn volledige naam te geven, gaf u aan deze niet te kennen (gehoor CGVS, p.6). U had er zelfs geen idee van hoe de naam '(L.)' geschreven werd (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd sinds wanneer u (L.) kende, gaf u – opnieuw na lang nadenken – aan dat het sinds 2005 was. U gaf aan dat u hem in een café op de Grote Markt leerde kennen en jullie een seksuele relatie aangingen die drie tot vier maanden duurde (gehoor CGVS, p.5-6). Verder gaf u aan dat jullie elkaar zeer regelmatig, elk weekend, ontmoetten. Toen u gevraagd werd waar jullie elkaar ontmoetten, gaf u – na lang nadenken – aan dat jullie naar een hotel gingen. Toen u gevraagd werd naar de naam van het hotel, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.6). U had er verder geen idee van waar en wanneer (L.) geboren is en dacht dat hij ouder was als u (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd naar de namen van (L.)'s ouders, gaf u aan het niet te weten en u had er verder geen idee van of uw toenmalige partner broers en / of zussen had. Evenmin had u er een idee van of de familie van (L.) wist dat hij homoseksueel is (gehoor CGVS, p.7). U wist niet of (L.) reeds partners had voor u, maar dacht dat u niet zijn eerste partner was. De naam van een eerdere partner kende u niet. Verder wist u niet of (L.) – net zoals u – kinderen had (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd wat u wel over (L.) wist, gaf u aan niets over hem te weten (gehoor CGVS, p.7). Ook toen u gevraagd werd waar hij werkte, gaf u aan dat hij ingenieur is maar u er geen idee van hebt waar hij werkte (gehoor CGVS, p.6). Dit is erg opmerkelijk, daar u verder aangaf dat u een homoseksuele relatie aanging met (L.) omdat hij u een job beloofde en men dan kan verwachten dat u van zijn exacte job op de hoogte bent (gehoor CGVS, p.5 en p.11). Verder had u er geen idee van waar (L.) woonde, laat staan dat u wist waar hij momenteel is (gehoor CGVS, p.6 en p.12).

Gelet op bovenstaande talrijke en grove onwetendheden betreffende uw beweerde homoseksuele partner (L.), maakte u totaal niet geloofwaardig een (homoseksuele) relatie gehad te hebben met (L.), laat staan dat uw vrouw u met hem in bed ontdekte en dit nieuws verspreidde. Bijgevolg is de door u aangehaalde **vrees voor vervolging** door de Sierraleonense bevolking omwille van dit feit eveneens **ongeloofwaardig**.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door neergelegde documenten betreffende uw echtscheiding met (A.K.) tonen aan dat jullie sinds 22 september 2005 apart woonden en beschrijven de regelingen die getroffen werden. De documenten spreken zich niet uit over de redenen van de echtscheiding en voegen bijgevolg niets toe aan uw asielaanvraag. De door u neergelegde aanvraag tot verwijdering van de plaats van verplichte registratie wegens familiale redenen, toont aan dat u in juli 2013 samenwoonde met uw zoon (R.M.), wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag. Verder legde u een medisch rapport neer dat aantoonde dat u op 15 oktober 2013 een onderzoek zal ondergaan in het Sint-Pieter ziekenhuis. Uit dit attest kan niet worden afgeleid welk onderzoek u zal ondergaan, laat staan dat eruit valt op te maken dat het onderzoek gelieerd is met uw asielaanvraag. De in België afgeleverde vreemdelingenidentiteitskaart, uitgegeven op 11 oktober 2005 en geldig tot 10 oktober 2010, toont aan dat u in die periode gemachtigd was om in België te verblijven, maar voegt verder niets toe aan uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij voegt bij het verzoekschrift een brief van zijn familie van 1 december 2005 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5) en stelt dat zijn vrees hieruit blijkt. Zijn familie veroordeelde zijn daden, verloochende hem en zette hem uit de familie.

Verzoeker ontkent dat zijn asielaanvraag laattijdig was. Hij had in principe het recht om in België te verblijven tot oktober 2010 doch zijn verblijfsvergunning werd wegens het verlaten van het land ingetrokken op 24 november 2009. Na het kwijtspeken van zijn gezin en zijn familie in Sierra Leone, het overwinnen van zijn alcohol- en drugverslaving en zijn terugkeer vanuit een Duitse gevangenis, had verzoeker *“vanaf 24 november 2009 even de tijd nodig om zijn leven op de plooi te krijgen”*. Van zodra dit min of meer zo was, heeft hij een verzoek tot hernieuwing ingediend in februari 2011. Uiteindelijk werd slechts op 9 mei 2012 een negatieve beslissing genomen. Kort na het verkrijgen van deze beslissing diende verzoeker een asielaanvraag in op 5 juni 2012. Tot in mei 2012 had verzoeker een goed oog op een verlengd verblijf in België. Pas na de beslissing van mei besepte hij dat hij zou moeten terugkeren en dat zijn leven in gevaar was. Zolang een persoon zich niet in actueel gevaar bevindt, is het logisch dat deze geen verdere stappen zet om zijn leven in veiligheid te brengen.

Verzoeker erkent dat hij inderdaad geen homoseksueel is. Dit betekent echter niet dat zijn familie en de familie van zijn ex-vrouw hem niet als dusdanig beschouwen. Uit de brief van december 2005 blijkt duidelijk dat zijn handelingen voldoende zijn om als ‘dood man’ te worden beschouwd.

Verzoeker betoogt dat de voormelde brief zijn relatie met Laura bevestigt. *“Het feit dat verzoeker deze brief nog niet eerder heeft neergelegd in het kader van zijn asielprocedure, heeft eerder te maken met de juridische onwetendheid van verzoeker”*. Hij doorliep de procedure voor het CGVS zonder raadsman en besepte niet dat het van belang is om de gebeurtenissen te onderbouwen met bewijzen. De man met wie hij een relatie onderhield heette niet Laura, maar Laurens. Zij spraken af in ‘New Galaxy’ in Sint-Joost-ten-Node. Verzoeker herinnerde zich de naam van het hotel niet wegens de zenuwen tijdens het gehoor. Het is verder inderdaad zo dat hij niet veel weet over Laurens doch dit heeft te maken met de toestand waarin hij zich bevond. Hij was indertijd voornamelijk onder invloed van alcohol en drugs. Bovendien wenste hij niet veel te weten over de identiteit van Laurens omdat hij zich schaamde en geen diepgaand contact wenste.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij stelt te hebben aangetoond dat er bij een terugkeer naar Sierra Leone in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Het CGVS motiveert volgens hem niet adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. Het motiveert op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige motivering. Het CGVS bewijst niet dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer en toont niet aan dat zijn stellingen foutief zijn.

De motivering is gebaseerd op onredelijke veronderstellingen en het CGVS is niet in redelijkheid tot het besluit gekomen. De beslissing werd niet zorgvuldig genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet ernstig onderzocht. De stereotiepe motivering van het CGVS is niet adequaat, onvoldoende en niet correct. Zij gaat voorbij aan de concrete gegevens van de zaak.

2.1.4. Verzoeker voegt, benevens de reeds hoger vermelde brief van zijn familie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5), de volgende stukken bij het verzoekschrift: een huwelijksakte (*ibid.*, bijlage 3), een kopie van zijn verblijfsvergunning van vijf jaar (*ibid.*, bijlage 4), een document betreffende zijn vrijlating uit een Duitse gevangenis in november 2009 (*ibid.*, bijlage 6), de dagvaarding in echtscheiding van zijn vrouw (*ibid.*, bijlage 7), de aanvraag tot hernieuwing van februari 2011 (*ibid.*, bijlage 8), de beslissing tot

weigering van deze hernieuwing van mei 2012 (*ibid.*, bijlage 9), de bijlage 26 van 5 juni 2012 (*ibid.*, bijlage 10) en een bevel op het grondgebied te verlaten van 26 september 2012 (*ibid.*, bijlage 11).

2.2.1. Verzoekers eerste drie middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsmede in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Daar waar verzoeker op algemene wijze poneert dat de bestreden beslissing geen motivering bevat, dat deze slechts op algemene, stereotiepe en vage manier zou zijn gemotiveerd en dat deze voorbijgaat aan de concrete gegevens van de zaak, dient te worden vastgesteld dat dit betoog blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kennelijk feitelijke grondslag mist.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. In zoverre verzoeker doet gelden dat het CGVS niet bewijst dat hij bij een terugkeer naar zijn land geen reëel risico op ernstige schade zou lopen en niet aantoonbaar dat zijn stellingen foutief zijn, dient te worden opgemerkt dat hij in wezen een omkering betracht van de bewijslast inzake asielaanvragen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust immers in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake de asielmotieven die hij aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag niet betwist of weerlegt, zodat deze geacht worden vaststaand te zijn en door de Raad worden overgenomen.

Verzoeker baseert onderhavige, tweede asielaanvraag op een vrees voor vervolging op een homoseksuele relatie die hij in 2005 zou hebben gehad en die door zijn vrouw wereldkundig zou zijn

gemaakt. De geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij dermate lang talmde alvorens asiel aan te vragen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en tot 5 juni 2012 talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dit klemt nog des te meer daar hij reeds eerder een asielaanvraag indiende en een asielprocedure doorliep, zodat hij geacht kon worden de asielprocedure meer dan gewoon te kennen. Verzoekers poging tot vergoelijking van zijn laattijdige asielaanvraag kan dan ook niet worden aangenomen.

De geloofwaardigheid van het naar voren gebrachte asielrelaas wordt daarenboven manifest ondermijnd doordat verzoeker, die zijn vrees voor vervolging baseert op het stellen van homoseksuele daden en de perceptie als homoseksueel die hieruit ten aanzien van hem zou zijn voortgevloeid, frappant tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de vraag of hij ook al dan niet homoseksueel is. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker immers: *"Ik scheidde van mijn vrouw omdat ik homo was (...) Ik ben nog steeds homo"* (administratief dossier, stuk 9, nr.37). Ook bij het CGVS liet hij aanvankelijk duidelijk uitschijnen homoseksueel te zijn (administratief dossier, stuk 3, p.9). Later tijdens het gehoor bij het CGVS wijzigde hij echter op ingrijpende wijze zijn verklaringen, stelde hij geen gevoelens te hebben gehad voor zijn partner in 2005, gaf hij aan zich slecht hebben gevoeld bij deze relatie, stelde hij eenduidig zich nooit tot mannen aangetrokken te hebben gevoeld en verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij niet meer terug een relatie zou aangaan met een man doch terug een relatie met een vrouw wilde (*ibid.*, p.11-12). Ook in het verzoekschrift ontkent verzoeker homoseksueel te zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6). Dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent een in de context van zijn relaas dermate cruciaal gegeven als zijn seksuele geaardheid laat niet toe aan dit relaas geloof te hechten.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij, gevraagd met wie hij een relatie aanging, na aanvankelijk vaag te hebben aangegeven dat het gewoon met een man was en na vervolgens lang te hebben nagedacht, aangaf dat het 'Laura' was of zoiets, stelde de juiste naam niet te kennen en er geen idee van bleek te hebben hoe deze naam werd geschreven. Waar verzoeker *post factum* beweert dat de naam van voormeld persoon 'Laurens' in plaats van 'Laura' was, kan dit geen afbreuk doen aan het gegeven dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS niet in staat bleek diens correcte naam te geven. Bovendien beweerde verzoeker tijdens het gehoor enerzijds dat zij elkaar zeer regelmatig, elk weekend, ontmoetten doch kon hij anderzijds, na aanvankelijk na lang nadenken te hebben aangegeven dat zij elkaar ontmoetten in een hotel, de naam van het hotel niet geven. In zoverre verzoeker dit antwoord achteraf alsnog verstrekt en zijn eerdere onwetendheid tracht toe te schrijven aan zenuwachtigheid tijdens het gehoor, dient te worden opgemerkt dat, hoewel aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken. Daarenboven blijkt uit verzoekers gezegden, zoals met reden weergegeven in de bestreden beslissing, dat hij omtrent de persoon van 'Laurens', uiterst vage verklaringen aflegde, daar waar hij niet bleek te weten (i) waar en wanneer deze is geboren; (ii) welke de namen van diens ouders zijn; (iii) of deze persoon al dan niet broers of zussen had; (iv) of zijn familie al dan niet op de hoogte was van het gegeven dat hij homoseksueel was; (v) of deze persoon voor hem reeds partners had; (vi) welke de naam was van een eventuele eerdere partner van deze persoon, ondanks dat hij stelde te denken dat hij niet diens eerste partner was; (vii) niet wist of deze persoon kinderen had; (viii) waar deze werkte en aangaf niets over deze persoon te weten, hetgeen des te opmerkelijker is daar hij beweerde met deze persoon een relatie te zijn aangegaan omdat deze hem een job zou hebben beloofd; (ix) waar deze persoon woonde of zich momenteel zou bevinden. In zoverre verzoeker de voormelde, talrijke en grove onwetendheden betreffende zijn beweerde homoseksuele partner tracht toe te schrijven aan het gegeven dat hij indertijd vaak onder invloed van alcohol en drugs was en geen diepgaand contact wenste met deze persoon, dient te worden opgemerkt dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Tijdens het gehoor bij het CGVS stelde verzoeker immers dat hij omdat hij en zijn vrouw uit elkaar waren en uit frustratie aan de drugs geraakte (administratief dossier, stuk 3, p.7). Uit deze verklaring blijkt duidelijk dat hij slechts na de beweerde relatie met zijn partner en na het uiteengaan met zijn vrouw aan de drugs zou zijn geraakt. Hoe dan ook kan verzoekers voorgehouden alcohol- en druggebruik ten tijde van zijn beweerde homoseksuele relatie niet volstaan om zijn nagenoeg totale onwetendheid inzake zijn partner te verklaren, te meer gelet op hun verklaarde vele ontmoetingen en gesprekken (*ibid.*, p.6-7). Het is geenszins onredelijk om van verzoeker, die zich ter adstructie van zijn asielaanvraag beroept op een

homoseksuele relatie, te verwachten dat hij enige basisinformatie kan verstrekken omtrent de persoon met wie hij deze relatie zou hebben onderhouden.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas wordt op frappante wijze verder op de helling geplaatst doordat hij op heden plots op de proppen komt met een brief van zijn familie waarin hem wordt meegedeeld dat hij niet langer als lid van de familie wordt beschouwd en door zijn familie als 'dood' wordt beschouwd, alsmede doordat hij beweert dat hij deze brief reeds in december 2005 zou hebben ontvangen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5). Dat verzoeker het belang van deze brief of van het onderbouwen van zijn relaas met bewijzen eerder niet zou hebben beseft kan in dit kader in het geheel niet ernstig worden genomen. Hij heeft in het verleden immers reeds een asielprocedure doorlopen in België. Bovendien schuift hij deze brief in het verzoekschrift zelf naar voren als zijnde een belangrijk stuk, vestigt hij hierop herhaald en uitdrukkelijk de aandacht en stelt hij dat deze brief zijn homoseksuele relatie, zijn verstoting uit de familie en zijn vrees voor vervolging duidelijk aantoonde. Daarenboven kan uit verzoekers verklaringen bij het CGVS duidelijk worden afgeleid dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat deze brief reeds in zijn bezit was en ondermijnen deze verklaringen de ernst en de geloofwaardigheid van (de inhoud van) deze brief volledig. Hij vermeldde deze brief vooreerst niet wanneer hem werd gevraagd naar documenten die hij eventueel nog aan het dossier wilde toevoegen (administratief dossier, stuk 3, p.8). Bovendien vermeldde hij deze evenmin wanneer uitdrukkelijk werd gevraagd hoe hij wist dat zijn ex-vrouw zijn homoseksuele relatie zou hebben bekend gemaakt in zijn land van herkomst. Dit klemt des te meer daar hij in deze context anderzijds wel vermeldde dat zijn zus hem dit telefonisch zou hebben gemeld en dat hij hiervan ook op de hoogte werd gebracht door een oude vriend van hem (*ibid.*, p.10). Dat verzoeker in de context van voormelde vraagstelling wel zou vermelden dat hij werd opgebeld door zijn zus en een oude vriend doch niet dat hij een brief van zijn familie zou hebben ontvangen waarin hij uit de familie wordt gezet en waarin hij als 'dood' wordt omschreven is niet plausibel. Bovendien maakte verzoeker evenmin melding van het gegeven dat hij uit de familie werd gezet en door hen als 'dood' werd beschouwd wanneer hem gevraagd werd naar de contacten die hij met zijn familie nog heeft doch verklaarde hij integendeel dat hij wel nog contact heeft met zijn broers en zussen, en dit omdat het zijn enige familie is (*ibid.*, p.13-14).

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De documenten die verzoeker, benevens de hoger besproken brief van zijn familie, neerlegt, bevatten geen elementen die aan de voormelde, concrete vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen of waaruit anderszins zou kunnen worden afgeleid dat aan zijn beweerde vervolgingsvrees geloof zou dienen te worden gehecht (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-4 en 6-11; administratief dossier, stukken 10 en 12).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoeker toont, gelet op de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van informatie bij ter adstructie van de bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerd schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen. Evenmin kan worden aangenomen dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het redelijkheidsbeginsel is immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing en de bestreden beslissing staat, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.9. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het CGVS de concrete gegevens van de zaak, de stukken en de algemeen bekende gegevens duidelijk niet ernstig zou hebben onderzocht, dient te worden vastgesteld dat hij zich beperkt tot het uiten van deze algemene beweringen, zonder echter ook maar enigszins *in concreto* aan te tonen dat of welke elementen of gegevens van zijn relaas en dossier niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of in aanmerking genomen. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. Bovendien brengt hij, benevens de hoger besproken brief van zijn familie dewelke hij zelf niet voorlegde aan het CGVS, geen bijkomende elementen of informatie bij die nuttig zouden kunnen zijn (geweest) bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker preciseert voor het overige op generlei wijze hoe het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden. Dit beginsel legt het CGVS de verplichting op om de beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het CGVS heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.10. Verzoekers eerste drie middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald mogelijke repatriëring, niet in verhouding staan tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit deze beslissing meent te kunnen halen. Een terugkeer naar Sierra Leone is overdreven en staat buiten verhouding. Verzoeker heeft de Belgische staat en gemeenschap nooit schade berokkend. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn van zulke ernst dat van *“enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn”*.

2.4.1. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.4.2. Het vierde middel is ongegrond.

2.5. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 2, 3 en 5 van het EVRM.

Hij acht deze artikelen geschonden doordat het CGVS oordeelt dat hij niet als vluchteling wordt erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen daarnaast inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en hogere motivering, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

2.6.2. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico zou lopen op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad te dezen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.6.3. Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS